

sagde, ikke er „os herovre“, men at det er os her paa denne Side, der have Skyld i Kampen. Ja, jeg kunde maasse give det ærede Medlem Ret, dersom vi vilde tage det, som de Herrer byde os; saa kunde vi maasse nok blive enige, og naar vi saa en Gang imellem vilde have en afsigende Mening, saa kunde vi faae, jeg havde nær sagt, lidt paa Summerne. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds udtalte endvidere, at det var store Interesser, der stode paa Spil. Ja! deri er jeg enig med det ærede Medlem: det er store Interesser, der staa paa Spil, og man skal meget nødig gaa til en Kamp i saa Henseende, saafremt der er Mulighed for at undgaa den. Men det forekommer mig, at det ærede Medlem kom til en noget underlig Slutning, naar han med det samme erklærede sig for loyalt at ville støtte denne Regjering. Han vil loyalt støtte en Regjering, som tre Fjerdedele af Folket ere imod. Det er en mærkelig Maade at vise sin Loyalitetsfølelse paa, det vil sige sin Loyalitetsfølelse for Friheden og Grundloven. Som sagt, jeg skal ikke inlade mig paa Spørgsmaalet om Vædringsforslagene, men jeg skal slutte med, hvad jeg begyndte at sige: Som det staaar nu for Drebliffet, ser jeg ikke rettere end, at man er nødsaget til at blive ved at fortsætte. Viser det sig da, at der i Lands-thinget er en Tilbøielighed til at komme Folkethinget imøde, ja, saa kan jeg ikke se rettere end, at Grundloven af 1866 foreskriver os, at vi skulle slutte Overtenskomst; men bliver det paa den Maade, som det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds mente, at det var, for at man skulde støtte Regjeringen, ja, saa, havde jeg nær sagt, skyder jeg en hvid Bånd efter det, thi saa have vi den samme Strid til næste Aar, og saa kunne vi lige saa godt blive ved, som vi have begyndt, og se at faae en Ende paa det iaar ligesaa godt som næste Aar. Saa faae vi dog at se, hvorledes det ser ud. Man maa ikke tro, at Folket nu er saa bange for dette Spørgelse, som det var for nogle Aar siden. Nei, det har gjort sig fortrolig med det, og man kan være forvisset om, at Folk ofte indbyrdes drøfte, hvorledes de skulle stille sig overfor en provisorisk Finantslov, fordi de have Muligheden af en saadan paa Følelsen. Jeg er for mit Vedkommende heller ikke saa bange for den nu, som jeg tidligere har været, fordi jeg tror, at det danske Folk nok skal have baade Bestindighed og No og tilstrækkelig Oplysning til at kæmpe den Kamp igennem, som føres nu for Liden. Der er nu en ganske anden Oplysning til Stede i Folket end i 1849, og det viste sig endda dengang, at man ikke kunde modstaa Trykket, den Frihedslustning, der var kommen til Stede ude i Folket. Det er dette, der gjør, at jeg med langt større Fortrøstning . . . (Ufbrydelse af Røfod). Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem vilde tale lidt høiere, saa kunde jeg maasse svare ham. Det

er dette, der gjør, at jeg med langt større Fortrøstning nu end tidligere kan imødesee Fortsættelsen af den Kamp, der for Liden føres. Jeg skal slutte hermed.

M. C. Christensen: Jeg skal begynde med at udtale mig om Theatret og om min Stilling dertil. Jeg har som bekendt ikke kunnet følge Flertallet, hvad den Sag angaar, thi jeg har ikke ment, at det har stillet sig fuldstændig rigtigt efter det Standpunkt, vi have indtaget. Under Theaterlovens Behandling i 1870 omtalte flere Medlemmer, at det var økonomisk at opføre en saa storartet Bygning; det mente de ikke var helbigt. Navnlig blev dette omtalt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) i Mødet den 17de Mai 1870, da Theaterloven var til 3die Behandling. Vi kunde, sagde han, i Reglen ikke faae det Theater, vi havde dengang, fyldt, og der var altsaa aldeles ingen Grund til at vente, at et større Theater kunde skaffe større Indtægter. Da nu Hovedgrunden fra Flertallets Side til at standse Theatrets Drift er den, at Theatret har Underbalance, maa man endog sige, at Stillingen, som den nu er, er særdeles helbig, og hvis det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds var Kultusminister, kunde han henvise til, hvad han dengang sagde, og at det var helbigt, at Underbalancen ikke var større, thi han havde forudsagt, at det vilde blive Tilfældet. Derfor kan jeg paa ingen Maade indtage et andet Standpunkt end det, jeg hidtil har indtaget, hvad denne Sag angaar. — Jeg skal dernæst omtale Lønningsstilløget til Lærerne. Det blev for kort Tid siden udtalt her i Salen af ærede Medlemmer, at Flertallet gjerne vilde være høiflydende ved forskjellige Veitligheder, og det tror jeg kan siges med Sandhed, hvad denne Sag angaar, naar vi erindre, hvorledes det gik i forrige Samling. Der blev da ved Finantslovens 2den Behandling af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) indbragt et Forslag om Lønningsstillæg til Lærerne, hvorved foresloges, at 100,000 Kr. skulde uddeles til de lavest lønneede Lærere, og til 3die Behandling stillede Udvalgets Mindretal Forslag om Uddeling 200,000 Kr. til de lavest lønneede Lærere. Jeg stemte for begge disse to Forslag; men Finantsudvalgets Flertal vilde da være lavestflydende og foreslog derfor 300,000 Kr. til de høiflydende Lærere. Det stemte jeg imod. Jeg kjender ikke en Gneste i min Egn, der har 1,600 Kr., og selv om der skulde være nogle, som have den Indtægt, have de dog ikke havt meget mere. Betragter man den statistiske Oversigt over Resultaterne af den sidste Indkomstskat af 1870, ser man, at der i Landets samtlige Kommuner var 230,000 Familier, som ikke vare skattepligtige, altsaa ikke havde henholdsvis 325, 375 og 425 Rd. for Landets, Kjøbstædernes og Kjøbenhavn's Vedkom-